

ZSOLNAI TÍMEA

Lélekrezdülések...

Libben a függöny...
A lelked van jelen?
Úgy várom már, hogy elmondd,
bár egy másik dimenzióban,
de élsz tovább, gyermekem.

Látom, ahogy a fellegek
az égen lassan úsznak.
Tán velük küldöd hozzám üzeneted',
hogy ne féljek, találkozunk még
egy ismeretlen világban, egy újban,

hol ismét velem leszel,
és lelkünk összeér.
Sietek hozzád, csak elvégzem azt,
amiért e világra születtem,
és együtt leszünk... Te meg én.

Este, mikor a csillagokra nézek,
fájón rád gondolok.
Hunyorgó fények, távoli világok,
ti égi százszorszépek,
mondjátok, hol élnek az angyalok?

Eszembe jut, amikor csöppnyi
gyermekként, ragyogó szemekkel lestél
minden apró csodát, mit e világ adott.
Most ezen fények ragyognak felém,
idézve sok régi, szép pillanatot.

Tudom, hogy itt vagy közelemben,
érezem bőrömdön lelked érintését,
a gondolatod', mely áthat az éteren.
Sok emlék a szívemig hatol.
Érzem, végigkísérsz az életen.

Méhébe fogad a csönd...

Méhébe fogad a csönd.
Alszanak a szavak, a mozdulatok.
Hűvös alkonyt hord fejemre a szél,
rám köszönt a csillaglímpás égbolt.

Ablakokból otthonok sárgás fénye
hunyorog felém,
mint megannyi szentjánosbogár.
Mogorva árnyakat ásít járdára az este,
s én átfagyott lélekkel tapogatózom
az éjben tovább,
meleget, megnyugvást keresve.

Tűzfalak romos faláról leperreg az idő,
mint rossz vakolat.
Gyászos leplet borít a városra az éj.
A köd vattacukor hajába csavarja
a házakat, fákat,
hajtűjén megcsillan a hajnali dér.

Tisztulás

Fölsétálok a hegy oldalán,
föl a bércre, az oromra,
könnyedén – tekintvén koromra –,
itt megbékél lelkem talán.

Itt, hol gondolataim szabadjára hagyom,
a bú lelkemből kiszakad.

A táj szépsége magával ragad,
s az ábrándok ízét kóstolgom.

A gondok kígyója testemet egyre marja,
torkomban hörög a keserű bánat.

Levetem elhordott lelki gyászruhámát:
vigye, ki akarja!

Álmos fellegek kúsznak lassan a horizont felé,
mint hosszú nászmenet
– díszítve fodros ruhájukkal az eget –,
képzetemet a nap nyári varázsa a magasba emelé.

Kósza álmok szöttesét öltöm magamra,
ezzel melengetve átfagyott lelkemet.
Az égboltra emelem tekintetemet
új reményt kacsintva a holnapra.

Van valami...

Van valami, ami úz az ismeretlen felé.
Vajon milyen lehet az élet ott,
a túloldalon,
hol minden új értelmet kap?

Itt parány porszem vagy csupán,
a tested s a lelked gúzsba kötve vár.
Vár a szabadságra,
a kitárulkozásra.

Egyre vonz e titok,
hajt a kíváncsiság.
Távlatok nyílnak meg előttem...

Tücsökzene

Csak ült az esti félhomályban, és muzsikált.
Az üveghangok egyre szálltak a magasba,
a csillagok felé ...
Ó, hogy irigyeltem őt!

Én félttem, reménykedtem, hittem és akartam...
Ő pedig zenélt, zenélt a holdnak.
Nem harcolt, nem félt semmitől.

A mező neki édesanyja volt,
virágokkal hintette útját,
s holdfényben fürdette estéenként.
Lemosta róla a gondot.

Őt sziklára építették, engem homokra.
Őt vigyázta, óvta; engem megviselt a sors.
Ó, hogy irigyeltem akkor!

A csillagok ragyogó szemekkel figyeltek,
s hallgatták e csodás, földi zenét.

A hegedű dalára dúdolni kezdett az esti szellő,
lágyan dalolt neki.
Ő meg csak ült, és szórta a hangokat szerte az éjbe,
míg én küszködtem a sorssal.

Friss irodalmi pályázatok a
Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>

SZOKODI VERONIKA: REJTVÉNY
(részlet)